

Verze 1

Rozhovor se stočil na neobjasněné a nepotrestané zločiny. Jeden účastník po druhém přispíval ochotně svým názorem: plukovník Bantry, jeho statná milá manželka, Jane Hellerová, doktor Lloyd i stará slečna Marplová. Jediný, kdo se odmlčel, byl dle všeobecného soudu ten, jemuž předmět rozhovoru byl nanejvýš blízký. Sir Henry Clithering, komisař Scotland Yardu ve výslužbě, seděl a nemluvil, nakrucoval si knírek – či spíš se ho jemně dotýkal – jen jeho jemný, pobavený úsměv naznačoval skryté myšlenky.

„Sire Henry,“ pravila posléze paní Bantryová. „Nepřihlásíte-li se o slovo, začnu křičet. Je hodně zločinů, které ujdou trestu, nebo není?“

„Vycházíte asi z novinových titulků, paní Bantryová. DALŠÍ PROHRA SCOTLAND YARDU – a příslušný výčet nevyřešených záhad.“

„Které asi ve skutečnosti představují z celkového objemu jen malé procento,“ dodal tázavě doktor Lloyd.

„Ano. Přesně tak. Jenomže odhalení stovek zločinů a potrestání jejich pachatelů veřejnost jen zřídka patřičně ocení. O to však asi nejde. Mluví-li se ovšem o *neobjevených* a *nevyřešených* trestných činech, jde o dvě různé kategorie. Do první patří všechny zločiny, o kterých se Scotland Yard zpravidla nikdy nedozví, zločiny, o nichž ani nikdo neví, že byly spáchány.“

„Takových asi není mnoho, že?“ otázala se paní Bantryová.

„Myslíte?“

„Sire Henry! Snad nechcete říci, že ano?“

„Já mám dojem,“ promluvila zamyšleně slečna Marplová, „že jich nebude málo.“

Verze 2

Ve společnosti přišla řeč na neodhalené a nepotrestané zločiny. Shromáždění dávali jeden po druhém k dobru svůj názor: plukovník Bantry, jeho roztomilá kulatoučká ženuška, Jane Helierová, doktor Lloyd a dokonce i staříčká slečna Marplová. Jediný, kdo na dané téma nic neřekl, byl právě ten, kdo podle mínění většiny přítomných k tomu byl nejzpůsobilejší: sir Henry Clithering, bývalý komisař Scotland Yardu. Seděl mlčky a kroutil si knír – přesněji řečeno si jej poštipoval – a maličko se usmíval, jako by se náramně bavil tím, co se mu honí hlavou.

„Sire Henry,“ řekla nakonec paní Bantryová, „jestli vy k tomu nic neřeknete, budu muset ztropit skandál. Existuje spousta zločinů, které projdou bez potrestání, nebo neexistuje?“

„Máte zřejmě na mysli titulky z novin, paní Bantryová, že? SCOTLAND YARD OPĚT ZTRATIL STOPU. Načež následuje seznam nerozřešených záhad.“

„A ty asi, aspoň se domnívám, představují vzhledem k celku naprosto zanedbatelné procento, že?“ zeptal se doktor Lloyd.

„Ano. Ovšem, samozřejmě. O stovkách zločinů, které jsou vypátrány, a stovkách pachatelů, kteří neujdou trestu, se bohužel úvahy a oslavné pajány píší jen zřídka. Když ovšem mluvíte o neodhalených a nerozřešených zločinech, mluvíte o dvou různých věcech. Do první kategorie patří všechny zločiny, o kterých se Scotland Yard vůbec nikdy nedoslechne, zločiny, o nichž nikdo ani neví, že vůbec byly spáchány.“

„Takových ale doufám moc není, že ano?“ zeptala se paní Bantryová.

„Myslíte?“

„Sire Henry! Snad nechcete říct, že je?“

„Já bych hádala,“ řekla zamyšleně slečna Marplová, „že jich musí být strašně moc.“

Verze 3

Hovor se točil kolem nevyřešených a nepotrestaných zločinů. Každý z přítomných popořadě laskavě sdělil ostatním svůj názor: plukovník Bantry, jeho příjemná kyprá žena, Jane Helierová, doktor Lloyd, a dokonce i slečna Marplová. Jediný, kdo zatím nepromluvil, byl člověk, který k tomu měl podle názoru většiny lidí nejlepší předpoklady. Sir Henry Clithering, bývalý komisař ze Scotland Yardu, mlčky seděl, kroutil si knír, nebo si ho spíš hladil, a potutelně se usmíval, jako by ho pobavila nějaká vzpomínka.

„Sire Henry,“ ozvala se paní Bantryová nakonec. „Jestli něco neřeknete, začnu ječet. Existuje hodně nepotrestaných zločinů, nebo ne?“

„Jistě teď myslíte na novinové titulky, paní Bantryová. SCOTLAND YARD OPĚT SELHAL. A následuje seznam nevyřešených případů.“

„Které určitě tvoří jen velice malé procento z celkového počtu, vidíte?“ řekl doktor Lloyd.

„Ano, máte pravdu. O stovkách vyřešených zločinů a potrestaných zločinců se málokdy pějí oslavné ódy. Jenže jádro věci je někde jinde, že? Když hovoříte o *neodhalených* zločinech a *nevyřešených* zločinech, mluvíte o dvou různých věcech. Do první kategorie spadají všechny zločiny, o kterých se Scotland Yard ani nedoslechne, protože nikdo neví, že byly vůbec spáchané.“

„Předpokládám, že takových moc není,“ řekla paní Bantryová.

„Myslíte?“

„Sire Henry! Snad nechcete říct, že je?“

„Já bych myslela, že jich musí být opravdu hodně,“ ozvala se zamyšleně slečna Marplová.

Verze 1

Přeložil Jaroslav Chuchvalec, zařazeno do knihy Záhada španělské truhly (Naše vojsko 1967)

Verze 2

Přeložil Jan Zábrana, zařazeno do knihy Muž v mlze (Odeon 1977 a 1987)

Verze 3

Přeložila Hana Petráková, obsaženo v knize Třináct záhad (Knížní klub 2010 a 2016), nově vyjde v knize Slečna Marplová a záhady: Povídky (Kalibr 2018)

Anglický originál

Anglický originál

The conversation hovered round undiscovered and unpunished crimes. Everyone in turn vouchsafed their opinion: Colonel Bantry, his plump amiable wife, Jane Helier, Dr Lloyd, and even old Miss Marple. The one person who did not speak was the one best fitted in most people's opinion to do so. Sir Henry Clithering, ex-Commissioner of Scotland Yard, sat silent, twisting his moustache – or rather stroking it – and half smiling, as though at some inward thought that amused him.

‘Sir Henry,’ said Mrs Bantry at last. ‘If you don't say something I shall scream. Are there a lot of crimes that go unpunished, or are there not?’

‘You're thinking of newspaper headlines, Mrs Bantry. SCOTLAND YARD AT FAULT AGAIN. And a list of unsolved mysteries to follow.’

‘Which really, I suppose, form a very small percentage of the whole?’ said Dr Lloyd.

‘Yes; that is so. The hundreds of crimes that are solved and the perpetrators punished are seldom heralded and sung. But that isn't quite the point at issue, is it? When you talk of *undiscovered* crimes and *unsolved* crimes, you are talking of two different things. In the first category come all the crimes that Scotland Yard never hears about, the crimes that no one even knows have been committed.’

‘But I suppose there aren't very many of those?’ said Mrs Bantry.

‘Aren't there?’

‘Sir Henry! You don't mean there *are*?’

‘I should think,’ said Miss Marple thoughtfully, ‘that there must be a very large number.’